

(המשך מעמוד 34)

בות. עוד יותר מזה, דודו הלוי טען כי מצויים בידי שמת שני הרופאים הנוסי פים שבדק את בגין וכי הוא מתכוון למי סור את שמתיהם לפירסום בשבועונו. ואילו בלישכת ראש-הממשלה המשיכו לדבוק בגירסה הבאה:

נראה כי הדי"ר פיין, בשעת ביקורו בישראל, שמע על מה שאירע לראש-הממשלה, התבטא על כך בפירוט שונים, בין השאר בביטויים כמו "זה נס שהוא ניצל מזה". התבטאויותיו הגיעו בטלפון שבור לכתב הטיים בישראל, שפירסם את הסיפור הדמיוני כאילו נבדק בגין בידי שלושה מומחים זרים, שקבעו כי אסור לו לעבוד יותר משלוש שעות ביום.

התיזה של הפרופסור סילבאן לביא, שטיפל במאורע המוחי ממנו סבל בגין, ממליצה דווקא על חזרה לפעילות מליאה, לגבי אנשים המתאוששים מפגיעה מוחית חולפת מסוג זה. "מבחינה נוירולוגית איני רואה כל הגבלה על המשך פעילותו של ראש-הממשלה", הסביר לביא.

מבלי להתייחס למיקרה של ראש-הממ"ר שלה, הסביר לביא מה מקור הליקוי שממנו סבל ראש-הממשלה. "אדם אחד מכל עשרה, מעל לגיל 65, סובל מדמנציה (המוגדרת בפי העם כסיניליות). היא מתחילה בהפי רעות בזיכרון, עוברת אחר כך לירידה בכושר השיפוט וכושר ההתמצאות בזמן ובמקום, והופכת לאי-אבחנה בין טוב ורע". מקורביו של בגין התלוצצו על חשבונו, כשחזרו לפעילות, אחרי המאורע המוחי ממנו סבל. "צריך להזמין לו כתבנית שכותבת בכתב ברייל", צחקו, כיוון ש-התקשה בראייה עד שלא זיהה כמה מהם. "הכנסנו אליו קצרנית לחדר והוא צעק: 'ביקשתי קצרנית אחת ולא שתיים!'". סיפרו בינם לבין עצמם.

אבל קשיי התאוששות אלה חלפו. בגין שוב מבחין בכל העומדים במיסדרון, ובדרכו ללישכתו הוא שוב מנשק ומחבק אותם. ראייתו שבה למצב שקדם למאורע המוחי וכן גם כושר דיבורו. אולם מבחינה נפשית ספק אם שב ראש-הממשלה לאיתנו.

עצבות

פחד

עים ישראל כולו יכול היה להבחין בכך השבוע, כאשר ערב ראש-השנה הופיע מנחם בגין בראיון טלוויזיוני מוזמן, שנועד להוכיח לכל כי הוא בריא ומצבו שפיר.

בגין אומנם נראה מאושש וחייך ללא הרף. אולם דווקא הופעתו בראיון זה יצרה מקום לדאגה. האופטימיות המופרזת שלו, נטייתו להקל ראש בכל הבעיות המעיקות על המדינה, שלוותו המופגנת ואורח דיבורו, כאילו היה מורה בבית-ספר לילדים מפגי רים, לא הותירו מקום לספק: מנחם בגין מנותק מהמציאות. הוא חי בעולם משלו, שבו שולטים חוקים אחרים. מה שמתרחש בעולמם של אזרחי ישראל אינו מטריד אותו כלל.

פעם אחת בגד בו זכרונו של בגין במהלך הראיון. הוא כינה את ח"כ המפד"ל יהודה בן-מאיר בשם "בריייהודה". אלא שלא כשלי-לשון זה הוא המצביע על ליקוי בכוח זיכרונו. מצבו הגופני של בגין חוזר להיות מאושש. גם כושר הנאום שב אליו. אבל התכנסותו בתוך עצמו והניתוק ההולך וגובר שלו מהמציאות — הם המדאגים גם את מקורביו.

כשבגין נפגש עם סאדאת, התבוננו בשניהם. סיפר אחד ממקורביו בגין, "סאד" דאת הוא איש חולה יותר מבגין. אבל הוא נראה שזוף ושופע בריאות. בגין נראה לידו חיוור כמו מת. אין פלא. סאדאת לא קם ממיטתו לפני שעה עשר בבוקר, יקרה אשר יקרה. כאשר תיכנסו את מסעו בחיפה פסלו אנשי לישכתו קטע מהמסלול, משום שהיה עליו לטפס שם שש מדרגות. סאדאת אינו עולה במדרגות הודיעו לנו החלטית. אז אין פלא שהוא מצליח להיראות כאדם בריא. בגין אינו נתן לשמור עליו. הוא קם כל בוקר בחמש וחצי".

השינוי הבלוט ביותר שאובחן אצל בגין בשבועות האחרונים נוגע דווקא למצב רוחו. למרות שבטלוויזיה הופיע חייכן ושופע אופטימיות, מעידים מקורביו כי הוא הפך לאחורנה איש עצוב יותר. "אחרי המאורע המוחי האחרון שפגע בו" גילה אחד ממקורביו, "קרה לבגין מה שלא קרה לו אף פעם קודם לכן: הוא התחיל לפחד. הוא חושש שלא יעמוד בכל מה שעוד מוטל עליו לעשות".

מישטרה ישראל משיכה לעזור לרב כהנא

בהכנותיו המטורפות, הפעם נגד ערבי המשולש

המישטרה הפרטית של הרב כהנא

מנהיג כהנא ושומר-ראש דיין מי מסית ומדיח?

בחודשים האחרונים נוהג מאיר כהנא לחרוש את הארץ לאורכה ולרוחבה. לא תמיד הוא נוטל עימו את צבאו. לפעמים הוא מסתפק רק בחיל החלוץ — יוסי דיין. לעתים הוא לוקח גם אחרים. אך צבאו מצטמצם ומצטמק. חייליו נשפטים בזה אחר זה, בעיקבות תוקפנותם ותקיפותיהם.

חזית דתית

קומוניסטית

ביום שני בשבוע שעבר הם הגיעו למערכת העולם הזה, כשבדיהם ראש גמל (ראה קורא יקר). ביום שלישי פלשו לאום-אלפחם. ביום הרביעי נחו, וביום השישי נכנס "הרב" לכלא. לריצוי שלושה חודשי מאסר בעוון התפרצות אלימה לבתי ערבים בחברון.

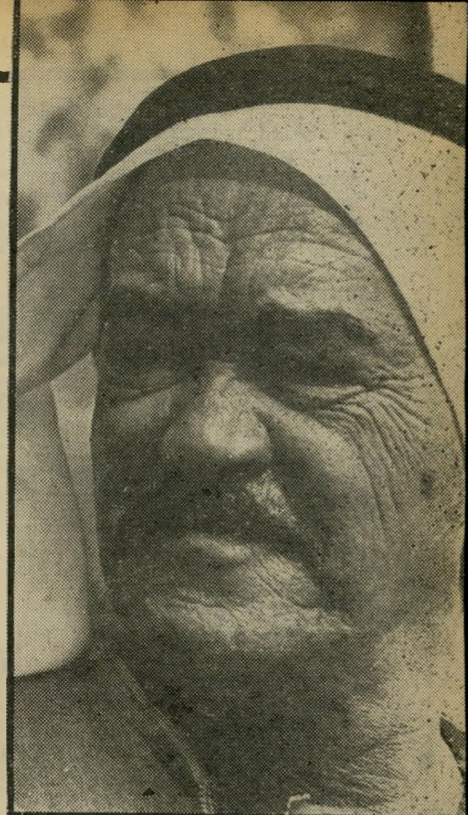
בתחילת השבוע שעבר שלח דיין מיברק אל ראש מועצת הכפר הערבי אוס-אליפחם. שבו הודיעו על ה"ביקור" הצפוי. "אנחנו באים להחתים אותכם על מגילת העצמאות", הוא הסביר, "בטח רצה שנכין לו כיבוד". צוחקים צעירי הכפר.

בתגובה שלחו אנשי המועצה מיברק שבו כתבו: "אנא, אל תבוא, לא כדאי". דיין שלח מיברק נוסף: "לא שואלים אותכם, אנחנו מגיעים מחר בצהריים!". עורר דיין בן הכפר, מוחמד קיוואן, פנה (המשך בעמוד 50)

נאמנותם. הם לא השתכנעו. הוא המשיך לדבר.

מאחוריו עמדה צעירה, שנראתה מוכרת. היא חבשה לראשה כובע אדום רחבי-שוליים, והרכיבה ארבעה-שמיש לעיניה. היתה זו הפעם הראשונה שכהנא יוצא למיתקן בלויית חיל-נשים. הבחורה הסתתרה מעין המצלמה. אך כלום לא עזר. אחרי כמה דקות זוהתה. היתה זו מול כהן המפורסמת. היא ידועה יותר בכינויה מאשר בשמה. זוהי "היורקת מגן הירק", אשר ירקה על עור וייצמן כאשר ניסה להרגיע את המת-נחלים בנאות סיני יומיים לפני הפינוי. באותו אירוע עמדה מול על גג הבניין וזרקה אבנים על חיילי צה"ל. אחר כך נודעה כ"מחלקת המלח" מאלון-מורה. כשר הגיע עור וייצמן להתנחלות אלון-מורה, כיבדה אותו מול בכוס קפה, שבו מהלה מלח. באחרונה התפרסמה בכינוי חדש: "הבחורה עם הקלשניקוב". וזאת אחרי שהגיעה לבניין הטלוויזיה בירושלים, כשר היא מזויינת, כדי לפגוש בכתב הטלוויזיה רפיק חלבי, לשם "שיחה אישית, מלב אל לב" כדבריה.

בעיקבות המעשה האחרון סולקה מול כהן מגוש אמונים. חבריה טענו כי זכתה בפירסום שלילי ומוזיק. עד שסולקה היתה עוברת ממקום למקום, מהתנחלות להת-נחלות. היא צצה בכל עימות. עתה הסתבר כי בחודשים האחרונים הצטרפה לתנועתו של "הרב" כהנא.

ראש-המועצה מחמיר מי נאמן?

עני גברים ערבים מבוגרים עמדו בתחנת-המישטרה והתווכחו. מולם ניצ"ב בו כעשרה צעירים, רובם בחליפות, וצעקו עליהם בתוקפנות רבה. בראש הצעירים עמד ה"רב" מאיר כהנא, ראש תנועת כך. שני הערבים ניסו להסתלק מהמקום, אך הצעירים לא הניחו להם, דחפו אותם שוב ושוב. השוטרים שעמדו בסמוך שילבו ידיהם על החזה ולא זזו ממקומם. "לנו אסור להתערב", ציינו השוטרים בסיפוק רב.

ה"רב" כהנא פנה אל ראש מועצת הכפר אוס-אליפחם, מוחמד מוסטפא מחמיד, בטון תוקפני ומאיים: "תחתמו על מגילת העצמאות. אם לא תחתמו זה סימן שאתם לא אזרחים נאמנים למדינת ישראל. סימן שאתם בוגדים!" "חברי-המועצה, ג'אבר ג'אברין, שעמד ליד ראש המועצה, ענה בשקט: "אתם לא גוף רשמי. אנחנו לא חייבים לעשות כרצונכם. אין לכם בכלל זכות לדרוש מאתנו משהו".

כהנא, בשימחה מופגנת, כשצבאו הפרטי מאחוריו, חייך וצעק בקול: "אתם רואים, בוגדים שכמותכם! אתם לא רוצים להתתם על מגילת העצמאות. שכולם יראו שאתם כאלה!"

ג'אברין: "מי אתה בכלל שתגיד לנו משהו? כשאתה ישבת באמריקה אנחנו כבר היינו אזרחי ישראל. בכלל, אנחנו לא מדברים עם עולים חדשים!"

מאחוריו גבו של כהנא פרץ בחור בהיר-שיער, בעל מיבטא אמריקאי בולט, שצעק: "ערבים מסריחים! ערבים בוגדים! תלכו מכאן כולם!" צעקותיו ליבו את המתיחות. חברי המועצה, שהובאו למקום במרימה, רצו לשוב לכפרם. "חיילי כהנא" לא הניחו להם לעבור. השוטרים עמדו בצד, חלקם חייך וחלקם נבוך. המפקד, שואל לוי, עשה עצמו כאילו לא ראה ולא שמע דבר.

כמה מבני הכפר הגיעו לתחנת המיש-טרה. אחד מהם קרא לאנשי כהנא: "מי אתם בכלל? עולים חדשים שמבקשים זכויות! רוצים בית ואוטו ומיספר לבן, רק לקחת אתם יודעים. תלמדו מאיתנו מה זאת עבודה, תלמדו מה זה להתפרנס בכבוד. אתם כל הזמן עושים מילחמות. אין לכם אפילו זמן לעבוד. הולכים ממקום למקום, ואיפה שאין שינאה אתם מביאים אותה בכוח. תתביישו לכם! עוכרי ישי-ראל!"

ה"רב" כהנא ונעריו בשלהם: "ערבים מלוכלכים! ערבים בוגדים! לכו מכאן! תסתלקו לפלסטין שמתחת לאדמה! תלכו!"

מזל

היורקת

מאחורי ה"רב" עמד יוסי דיין, איש יחסי-הציבור של קבוצת כהנא. הוא אחז בידי תת-מיקלע עוזי, ניסה להתווכח עם הכפריים שליידו. צעק והניף ידיו בעצבנות. הוא ניסה להוכיח להם את "חוסר